

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 509

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 august 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 184 din 14 iunie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal	1-3	789.	— Hotărâre privind transferul pachetelor de acțiuni deținute de stat la unele societăți comerciale din turism de la Ministerul Turismului la Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului
Decizia nr. 185 din 14 iunie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală	3-5	801.	— Hotărâre privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2001 pentru finanțarea de lucrări la unele obiective din județul Cluj
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
788. — Hotărâre privind aprobarea Procedurii de control al valorii în vamă a mărfurilor importate	5-6		7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 184

din 14 iunie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal, excepții ridicate de Nicolae Berdea, Cosmin Ciurar și Florin Susan în dosarele nr. 400/2001 și nr. 6.554/2000 ale Tribunalului Sibiu.

La apelul nominal răspunde avocatul Diamant Bettinio pentru Nicolae Berdea și Florin Susan, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 115C/2001 și nr. 129C/2001 au un conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Avocatul prezent și reprezentantul Ministerului Public nu se opun conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 129C/2001 la Dosarul nr. 115C/2001.

Avocatul autorilor excepțiilor arată că dispozițiile art. 64 coroborate cu cele ale art. 71 din Codul penal contravin

art. 34 din Constituție, deoarece potrivit acestor prevederi constituționale, nu au drept de vot persoanele condamnate prin hotărâre judecătorească definitivă la pierderea drepturilor electorale. Se poate considera că există condamnare definitivă numai în cazul pedepselor complementare. Or, în cazul pedepselor accesorii nu este vorba de pierderea vreunui drept, ci de suspendarea unui drept. În final se solicită admiterea excepțiilor de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că distincția făcută de autorii excepțiilor între pierderea dreptului, irevocabilă, și suspendarea dreptului, temporară, nu este întemeiată, solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 12 martie 2001, pronunțate în dosarele nr. 400/2001 și nr. 6.554/2000, **Tribunalul Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal.** Excepțiile au fost ridicate de Nicolae Berdea, Cosmin Ciurar și Florin Susan cu ocazia soluționării recursurilor declarate împotriva sentințelor penale nr. 790/2000 și nr. 644/2000 pronunțate de Judecătoria Medias.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 34 din Constituție, în sensul că interzicerea dreptului de a alege nu poate fi aplicată ca pedeapsă accesorie, ci numai ca pedeapsă complementară, dacă este cazul. Se arată că pedeapsa accesorie se execută de drept, o dată cu pedeapsa principală, astfel că nu poate fi vorba de o condamnare la pierderea unui drept electoral. Aceasta deoarece în cazul pedepsei accesorii nu este vorba de pierderea vreunui drept, așa cum cere textul constituțional invocat, ci de suspendarea unui drept. În încheierea argumentelor se fac referiri la unele dispoziții din Codul penal francez, care prevăd că pedeapsa degradării civice nu poate fi pedeapsă accesorie la o pedeapsă de natură corecțională. Deși se reține că dreptul nostru nu cunoaște clasificarea infracțiunilor în crime și delicta, se consideră că textul francez poate servi ca argument în sprijinul opiniei că pedepsele accesorii ar trebui pronunțate ca pedepse complementare.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepțiile sunt neîntemeiate, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că autorii excepțiilor confundă pedeapsa accesorie cu pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, care este guvernată de alte principii, enumerate în art. 65 din Codul penal. Spre deosebire de pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, care constă în interzicerea unuia sau mai multor drepturi enumerate în art. 64 din Codul penal, pedeapsa accesorie constă în interzicerea tuturor drepturilor prevăzute la art. 64 din Codul penal, fără a fi nevoie de îndeplinirea vreunei condiții. Potrivit art. 71 din Codul penal pedeapsa accesorie decurge din pedeapsa privativă de libertate, este obligatorie și alăturată executării pedepsei principale. În concluzie, se consideră că dispozițiile art. 64 și art. 71 din Codul penal sunt constituționale și se propune respingerea excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepțiile sunt neîntemeiate. Se arată că rațiunea pedepsei accesorii rezidă în necesitatea accentuării condamnării moral-politice a infractorului condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii și în incompatibilitatea

drepturilor pe care condamnatul le-a avut anterior cu situația sa de condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață sau la pedeapsa închisorii. De asemenea, se arată că pedeapsa accesorie decurge de drept din pedeapsa principală și nu trebuie să fie anume pronunțată și aplicată de instanță.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite în cauze de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepțiilor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor îl constituie dispozițiile art. 71 raportate la cele ale art. 64 din Codul penal.

Aceste texte de lege au următorul conținut:

— Art. 64: „**Interzicerea unor drepturi**

Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:

a) dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivice publice;

b) dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat;

c) dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii;

d) drepturile părintești;

e) dreptul de a fi tutore sau curator.

Interzicerea drepturilor prevăzute la lit. b) nu se poate pronunța decât pe lângă interzicerea drepturilor prevăzute la lit. a), afară de cazul când legea dispune altfel.“;

— Art. 71: „**Conținutul și executarea pedepsei accesorii**

Pedeapsa accesorie constă în interzicerea tuturor drepturilor prevăzute în art. 64.

Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor arătate în alineatul precedent din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și în cazul când s-a dispus executarea pedepsei la locul de muncă, cu excepțiile prevăzute în art. 86⁸, interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d) și e) fiind lăsată la aprecierea instanței.“

Autorii excepțiilor susțin că aceste dispoziții legale contravin prevederilor art. 34 din Constituție, referitoare la „**Dreptul la vot**“, potrivit cărora: „(1) Cetățenii au drept de vot de la vârsta de 18 ani, împliniți până în ziua alegerilor inclusiv.

(2) Nu au drept de vot debilii sau alienații mintal, puși sub interdicție, și nici persoanele condamnate, prin hotărâre judecătorească definitivă, la pierderea drepturilor electorale.“

Examinând excepția, Curtea reține că art. 64 enumeră drepturile a căror exercitare poate fi interzisă cu titlu de pedeapsă complementară, aplicată și executată în condițiile prevăzute la art. 65 și 66 din Codul penal. Art. 71, care se referă la pedeapsa accesorie, prevede că cel condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață sau la pedeapsa închisorii, indiferent de durată, este lipsit de exercițiul tuturor drepturilor enumerate în art. 64 din Codul penal, de la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei. Pedeapsa accesorie decurge de drept din condamnarea la pedeapsa privativă de libertate și se execută de la rămânerea definitivă

a hotărârii de condamnare, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia, în timpul întreruperii executării și în timpul liberării condiționate. O situație specială se creează în cazul executării pedepsei la locul de muncă, în care, potrivit art. 86⁸ alin. 2 din Codul penal, „Pe durata executării pedepsei, condamnatului i se interzice dreptul electoral de a fi ales”, de unde rezultă, dintr-o interpretare *per a contrario*, că cel condamnat se bucură în acest caz de dreptul de a alege.

Așadar, spre deosebire de pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi, prevăzută la art. 64 din Codul penal, care constă în interzicerea, pe o durată între 1 și 10 ani, stabilită de instanță prin hotărârea de condamnare, a exercițiului unuia sau unora dintre cele 5 categorii de drepturi prevăzute în text, pedeapsa accesorie prevăzută la art. 71 din Codul penal constă în interzicerea exercițiului tuturor drepturilor prevăzute la art. 64, de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate și până la data terminării executării sau până la data considerării acesteia ca executată (prin grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori prin prescripția executării). Tot spre deosebire de pedeapsa complementară, care trebuie să fie pronunțată de instanță în fiecare caz în parte, pedeapsa accesorie decurge de drept din condamnarea la pedeapsa principală privativă de libertate, nefiind necesară pronunțarea explicită a instanței. Cu toate acestea, în art. 357 alin. 3 din Codul de procedură penală se prevede că atunci când pronunță pedeapsa închisorii instanța trebuie să menționeze în hotărâre că persoana condamnată este lipsită de drepturile arătate în

art. 71 din Codul penal, pe durata prevăzută în același articol.

În aceste condiții Curtea nu poate reține argumentul potrivit căruia art. 64 din Codul penal, care reglementează interzicerea dreptului de a alege, contravine prevederilor art. 34 din Constituție. Restrângerea cu titlu de pedeapsă a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți este permisă, așa cum se prevede în art. 49 din Constituție, pentru apărarea ordinii publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor. În ceea ce privește instituirea pedepselor aplicabile și a condițiilor de aplicare și executare ale acestora, fie ele pedepse principale, complementare sau accesorii, Curtea constată că aceasta constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Faptul că prin lege s-a prevăzut că o persoană condamnată la o pedeapsă privativă de libertate este totodată condamnată și la interzicerea drepturilor limitativ prevăzute în art. 64 din Codul penal, până la executarea în întregime a pedepsei principale sau până la considerarea acesteia ca executată, reprezintă o opțiune de politică penală a legiuitorului, care a considerat că pe timpul cât este privat de libertate condamnatul este nedemn să exercite drepturile prevăzute la art. 64 din Codul penal. Prin aceasta nu se aduce atingere nici unei dispoziții și nici unui principiu al Constituției.

În sfârșit, Curtea constată că sunt nesemnificative pentru soluționarea excepțiilor referirile făcute de autorii acestora la pedeapsa degradării civice reglementată în Codul penal francez.

Așa fiind, în cauzele de față excepțiile de neconstituționalitate ridicate urmează să fie respinse.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și art. 71 din Codul penal, excepții ridicate de Nicolae Berdea, Cosmin Ciurar și Florin Susan în dosarele nr. 400/2001 și nr. 6.554/2000 ale Tribunalului Sibiu. Definitivă și obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 185

din 14 iunie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Augustin Mircea Vojgan în Dosarul nr. 973/2001 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

La apelul nominal răspunde avocat Florin Predescu pentru autorul excepției. În motivarea excepției autorul acesteia arată că prevederile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 125 din Constituție și celor din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la calea de atac „a recursului efectiv“.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că reglementările privitoare la exercitarea căilor de atac sunt de competența legiuitorului. Se mai arată că din ansamblul dispozițiilor Protocolului adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pot fi considerate ca fiind pertinente în cauză numai prevederile art. 2 pct. 1, însă, deoarece aceste dispoziții se aplică în situația existenței unei hotărâri de condamnare, invocarea acestora este irelevantă în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 75/R din 20 februarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 973/2001, **Tribunalul Maramureș – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Augustin Mircea Voigjan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 125 din Constituție și celor din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece textul de lege invocat nu prevede nici o cale de atac împotriva încheierii privind abținerea sau recuzarea judecătorilor.

Tribunalul Maramureș – Secția penală, exprimându-și opinia, arată că excepția este neîntemeiată, deoarece legea nu prevede o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, aceasta putând fi atacată o dată cu fondul. Acordarea posibilității de a ataca această încheiere separat cu recurs ar duce în cele mai multe cazuri la tergiversarea nejustificată a cauzelor penale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 52 alineatul ultim din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor legale invocate.

Președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală. Aceste dispoziții au următorul conținut: „*Încheierea prin care*

s-a admis sau s-a respins abținerea, ca și aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse nici unei căi de atac.“

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt:

— Art. 125: „(1) *Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*

(2) *Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.*

(3) *Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*“

Prevederile art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, de asemenea, considerate a fi încălcate, au următorul conținut:

„1. *Orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege.*

2. *Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore, așa cum acestea sunt definite de lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală nu sunt contrare art. 125 din Constituție, ci în deplină concordanță cu acestea. În alin. (3) al art. 125 din Constituție se prevede că „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“. În acest sens dispozițiile constituționale ale art. 128 prevăd că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*“. Prin urmare, este atributul legiuitorului să stabilească atât căile de atac, cât și condițiile exercitării acestora. Faptul că încheierea de ședință prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, precum și cea prin care s-a admis recuzarea nu sunt supuse separat nici unei căi de atac nu aduce atingere garanțiilor constituționale a dreptului la apărare sau a posibilității de a se folosi căile de atac stabilite de legea procedurală. Lipsa reglementării privind exercitarea unei căi de atac împotriva unor atare încheieri se justifică prin nevoia de a se evita tergiversarea inutilă a soluționării fondului cauzei.

Examinând dispozițiile Protocolului adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate, Curtea constată că numai prevederile art. 2 pot fi considerate ca fiind incidente în cauză. Așadar, examinarea constituționalității textelor de lege criticate urmează să fie făcută cu raportare numai la acest text, celelalte norme nefiind incidente în cauză. Sub acest aspect Curtea constată că nu sunt încălcate nici prevederile art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece acestea se referă la situațiile în care instanța de judecată a pronunțat o hotărâre de condamnare; or, în speță încheierea de ședință privind respingerea cererii de recuzare a unui membru al completului de judecată aparține categoriei de încheieri date în cursul judecării, prin care instanța de judecată soluționează chestiuni prealabile judecării fondului cauzei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Augustin Mircea Voigjan în Dosarul nr. 973/2001 al Tribunalului Maramureș — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Procedurii de control al valorii în vamă a mărfurilor importate

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, având în vedere prevederile art. 13 și 17 din Acordul privind punerea în aplicare a art. VII al Acordului general pentru tarife vamale și comerț 1994, ratificat prin Legea nr. 133/1994, în conformitate cu prevederile art. 77 alin. (1) din Legea privind Codul vamal al României nr. 141/1997,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Procedura de control al valorii în vamă a mărfurilor importate, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

Ministrul afacerilor externe,
Mircea Geoană

Ministrul integrării europene,
Hildegard Carola Puwak

București, 21 august 2001.
Nr. 788.

ANEXĂ

Procedura de control al valorii în vamă a mărfurilor importate

Art. 1. — (1) Activitatea de control al valorii în vamă se efectuează astfel încât mărfurile să nu staționeze nejustificat în vamă.

(2) În înțelesul prezentei proceduri *analiza de risc* reprezintă activitatea desfășurată de autoritatea vamală în vederea identificării operațiunilor de import care prezintă riscuri în materie de evaluare în vamă.

(3) Criteriile de efectuare a analizei de risc se aprobă prin decizie a directorului general al Direcției Generale a Vămilelor și se comunică numai unităților din subordine la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri. Criteriile de efectuare a analizei de risc se actualizează în urma analizării operațiunilor de import care prezintă riscuri în materie de evaluare în vamă.

Art. 2. — (1) Determinarea definitivă a valorii în vamă se amână potrivit prevederilor art. 77 alin. (4) din Legea privind Codul vamal al României nr. 141/1997 în situația în care valoarea în vamă nu poate fi determinată pe baza documentelor anexate la declarația vamală de import sau atunci când autoritatea vamală are motive să se îndoiască de veridicitatea sau de exactitatea valorii declarate.

(2) Amânarea determinării definitive a valorii în vamă se decide de șeful biroului vamal de control și vămuire sau de agenții vamali desemnați de acesta prin ordin de serviciu, în urma efectuării analizei de risc. Termenul de amânare a determinării definitive a valorii în vamă este de maximum 50 de zile de la data înregistrării declarației vamale. Decizia de amânare a determinării definitive a valorii în vamă se comunică în scris importatorului.

Art. 3. — (1) În cazul în care s-a procedat la amânarea determinării definitive a valorii în vamă, importatorul poate ridica mărfurile din vamă cu condiția să furnizeze autorității vamale o garanție suficientă care să asigure încasarea drepturilor de import corespunzătoare mărfurilor respective.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) drepturile de import calculate pe baza valorii în vamă declarate de importator se încasează și se virează la bugetul de stat, iar garanția calculată potrivit prevederilor prezentei proceduri se constituie la biroul vamal de control și vămuire la care se efectuează formalitățile vamale de import, înainte de acordarea liberului de vamă.

(3) Garanția se constituie în formele prevăzute la art. 152 din Legea privind Codul vamal al României nr. 141/1997.

Art. 4. — (1) Importatorii pot opta pentru furnizarea unei garanții globale sau a unei garanții izolate, în condițiile menționate la art. 2 și 3.

(2) Dacă importatorii efectuează operațiuni frecvente cu același fel de marfă, garanția globală reprezintă 10% din cuantumul drepturilor de import calculate la valoarea în vamă a mărfurilor stabilite în urma analizei de risc, care au fost importate în anul precedent sau care urmează să fie importate în anul în curs.

(3) Garanția izolată este valabilă numai pentru o singură operațiune de import. În acest caz cuantumul garanției se calculează în proporție de 30% din drepturile de import estimate să fie achitate de importator pentru mărfurile care fac obiectul formalităților vamale de import, pe baza documentelor de evaluare prezentate la vămuire.

Art. 5. — (1) Eliberarea din vamă a mărfurilor pentru care s-a depus o garanție este urmată în mod obligatoriu de un control asupra corectitudinii valorii în vamă declarate.

(2) Controlul valorii în vamă declarate de importator se efectuează de direcția regională vamală interjudețeană, la solicitarea biroului vamal de control și vămuire în evidența căruia se află operațiunea de import.

(3) Biroul vamal de control și vămuire comunică în scris solicitarea de efectuare a controlului valorii în vamă direcției regionale vamale interjudețene în subordinea căreia se află, în termen de 3 zile de la data ridicării mărfurilor din vamă. Solicitarea va cuprinde criteriile în baza cărora s-a decis amânarea determinării definitive a valorii în vamă a mărfurilor importate și va fi însoțită de copiile de pe documentele depuse de importator pentru efectuarea formalităților vamale de import.

(4) În situația în care sediul importatorului sau locul de depozitare a mărfurilor se află pe teritoriul de competență al altei direcții regionale vamale interjudețene, solicitarea de control a biroului vamal de control și vămuire, precum și documentele anexate la aceasta se retransmit acestei direcții în termen de 24 de ore.

Art. 6. — Garanția globală rămâne la dispoziția autorității vamale timp de 60 de zile de la data efectuării ulti-

mei operațiuni de import, iar garanția izolată, timp de 60 de zile de la data depunerii la autoritatea vamală.

Art. 7. — Garanția globală sau izolată este utilizată de autoritatea vamală numai pentru încasarea diferențelor de drepturi de import constatate în urma verificării modului de determinare a valorii în vamă, pe baza actului constatator.

Art. 8. — Pentru garanțiile constituite autoritatea vamală nu datorează dobândă sau despăgubiri.

Art. 9. — (1) Direcțiile regionale vamale interjudețene inițiază procedura de control la sediul importatorului și, dacă este cazul, la locul de depozitare a mărfurilor importate, din momentul primirii solicitării biroului vamal de control și vămuire comunicate potrivit art. 5 alin. (3) și (4).

(2) Controlul la sediul importatorului și la locul de depozitare a mărfurilor importate se efectuează potrivit normelor metodologice aprobate prin decizie a directorului general al Direcției Generale a Vămilelor la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri și se comunică numai unităților din subordinea Direcției Generale a Vămilelor.

Art. 10. — (1) Decizia privind determinarea definitivă a valorii în vamă a mărfurilor importate este emisă de directorul direcției regionale vamale interjudețene în subordinea căreia se află biroul vamal de control și vămuire la care s-a efectuat operațiunea de import, pe baza raportului întocmit în urma verificărilor efectuate la sediul importatorului și, dacă este cazul, la locul de depozitare a mărfurilor importate.

(2) Decizia privind determinarea definitivă a valorii în vamă a mărfurilor importate se comunică în scris importatorului și biroului vamal de control și vămuire la care s-a efectuat operațiunea de import, în termen de 30 de zile de la data ridicării mărfurilor din vamă. O copie de pe această decizie se comunică Direcției Generale a Vămilelor în termen de 5 zile de la data emiterii.

(3) Directorul direcției regionale vamale interjudețene poate prelungi termenul de 30 de zile prevăzut la alin. (2) cu maximum 20 de zile, în cazul în care din motive temeinic justificate operațiunea de control la sediul importatorului și, dacă este cazul, la locul de depozitare a mărfurilor nu poate fi încheiată în acest termen.

(4) În decizie se vor preciza valoarea în vamă a mărfurilor importate, determinată cu titlu definitiv, rațiunile care au stat la baza determinării acesteia și suma care urmează să fie încasată sau suma care urmează să fie restituită ori disponibilizată de către biroul vamal de control și vămuire din garanția constituită de importator potrivit art. 4.

Art. 11. — (1) Încasarea în totalitate sau în parte a garanției constituite potrivit art. 4 se face de biroul vamal de control și vămuire prin întocmirea actului constatator la data comunicării deciziei directorului direcției regionale vamale interjudețene, prin care se dispune aceasta, fără a se depăși termenul de valabilitate a garanției.

(2) Restituirea sau disponibilizarea, în totalitate sau în parte, a garanției constituite potrivit art. 4 se face de biroul vamal de control și vămuire în baza deciziei comunicate de direcția regională vamală interjudețeană, în termen de cel mult 24 de ore de la emiterea acesteia.

Art. 12. — Operațiunile de import al mărfurilor, care se derulează în baza aceluiași înțelegeri contractuale sau în condiții similare, se efectuează fără repetarea prezentei proceduri, dacă în urma verificării operațiunilor anterioare s-a constatat realitatea valorii de tranzacție declarate.

Art. 13. — Pe baza analizei de risc și a informațiilor obținute din activitatea proprie Direcția Generală a Vămilelor și direcțiile regionale vamale interjudețene efectuează din proprie inițiativă verificări ulterioare și investigații asupra valorii în vamă declarate la import, la sediul importatorilor și la locul de depozitare a mărfurilor importate.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transferul pachetelor de acțiuni deținute de stat la unele societăți comerciale din turism de la Ministerul Turismului la Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 4 alin. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2001 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de privatizare a societăților comerciale din turism, aprobată cu modificări prin Legea nr. 276/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — În vederea finalizării procesului de privatizare pachetele de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale din turism prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre se transferă de la Ministerul Turismului la Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

Art. 2. — Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului va exercita toate competențele privind procesul de privatizare și toate drepturile și obligațiile ce decurg din calitatea de acționar în numele statului la aceste societăți comerciale.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul turismului,
Matei-Agathon Dan

Ministrul Autorității pentru Privatizare
și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Mușetescu

București, 21 august 2001.
Nr. 789.

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând societățile comerciale la care pachetele de acțiuni deținute de stat se transferă de la Ministerul Turismului la Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului

Nr. crt.	Codul fiscal	Denumirea societății comerciale	Localitatea	Județul
1.	2003488	DURĂU	Ceahlău	Neamț
2.	7823411	SKI ALPIN	Sinaia	Prahova
3.	2980903	CARPSTRUCT	Mangalia (Neptun)	Constanța
4.	1174552	MONTEORU	Merei	Buzău

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2001 pentru finanțarea de lucrări la unele obiective din județul Cluj

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 20 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, ale art. 22 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 nr. 216/2001, precum și ale art. 106 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2001 privind achizițiile publice,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă alocarea din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2001 a sumei de 51 miliarde lei pentru finanțarea lucrărilor la obiectivele din județul Cluj prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Din suma prevăzută la art. 1 se suplimentează bugetul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței pe anul 2001 cu suma de 49,1 miliarde lei.

(2) Sumele defalcate din impozitul pe venit pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2001 se suplimentează cu suma de 1,9 miliarde lei pentru județul Cluj, care se alocă după cum urmează:

- a) 1,2 miliarde lei — Consiliului Județean Cluj;
- b) 0,7 miliarde lei — Consiliului Local al Municipiului Turda.

(3) Pentru convențiile care au ca obiect achiziționarea de bunuri, servicii și lucrări pentru realizarea obiectivelor prevăzute în anexă, pragurile menționate la art. 13 lit. a)–c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2001 privind

achizițiile publice, se stabilesc la valoarea de 2.000.000 euro pentru fiecare.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice va introduce modificările corespunzătoare în bugetul de stat și în bugetul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței pe anul 2001.

Art. 4. — Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și alte organe abilitate de lege vor controla modul de utilizare a sumelor alocate potrivit prezentei hotărâri, în conformitate cu prevederile legale.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Miron Tudor Mitrea

Ministrul administrației publice,

Octav Cozmâncă

Ministrul pentru coordonarea

Secretariatului General al Guvernului,

Petru Șerban Mihăilescu

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 23 august 2001.
Nr. 801.

ANEXĂ

LUCRĂRILE
la obiectivele din județul Cluj
finanțate din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2001

Nr. crt.	Tipul lucrării	Suma alocată — miliarde lei —	Beneficiarul
1.	Covor asfaltic DN 1 și DN 15 (porțiunea specifică municipiului Turda). Sistemizări și marcaje rutiere	8,0	Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței
2.	Reciclare + asfaltare Aeroport Luna — DN 15 (3,2 km)	5,0	Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței
3.	Covor asfaltic Câmpia Turzii—Ceanu Mare (21 km)	34,9	Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței
4.	Parapet provizoriu pe Podul Arieș	0,3	Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței
5.	Marcaje rutiere + borne	0,4	Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței
6.	Indicatoare de semnalizare	0,5	Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței
7.	Amenajare Vișoara	0,5	Consiliul Județean Cluj
8.	Amenajare Ceanu Mare	0,7	Consiliul Județean Cluj
9.	Amenajări săli (zugrăveli, vopsitorie, mobilier)	0,7	Consiliul Local al Municipiului Turda
TOTAL :		51,0	

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro